

1. BÖLÜM

BULMACALI OYUNLARI SEVER MİSİN?

Bulmacalı oyunları sever misin Ozan? Eğer 'evet' diyorsan bu mesajı iyi oku. Hayır diyorsan kâğıdı hemen yırtıp atabilirsin. Ama bil ki, o zaman çok şey kaçırsın. Çünkü şimdi sana hayatının en büyük macerasını teklif ediyorum.

Beş kişilik bir oyun bu; beş kişinin çözmesi gereken beş aşamalı bir bulmaca. Bu notu, senden başka dört kişi daha okuyor. Eğer bu oyunu oynamak istiyorsanız şu kuralları kabul etmeniz gerekli:

1) Bu oyun çok gizlidir. Eğer içinizden biri bile başkasına anlattırsa, oyun bozulur.

2) Bu oyun tılsımlıdır, yarım bırakamazsınız. Bırakırsanız hayatınız boyunca başarısız olursunuz.

3) Ve son kural; biriniz kaybederse hepiniz kaybedersiniz.

Eğer sen de bu kuralları kabul ediyorsan, yarın saat 12'de parkın içindeki heykelin yanına gel. Orada diğer dört kişiyle buluşacaksın. Oyunun ne olduğu size yine mesajlarla iletilecek.

Oyunun sonunda büyük bir macera seni bekliyor.

Yaşa ve gör!

Kütüphanede elimi ilk attığım kitabın içinde işte bu mesajı bulmuştum. Kâğıt sararmıştı, ama üstündeki yazılar gayet net okunuyordu. Daha önce hiç bu kadar özenli bir yazı görmemiştim. Mesajın yazıldığı kişiyle adaş olmam yalnızca bir tesadüf olmalıydı. Yeryüzündeki tek Ozan ben değildim ya! Binlerce aynı ismi taşıyan insan vardı.

Bulmacalı oyunlar, macera, gizem ve tuhaf kurallar... İnsanın bu saçmalıklara inanması için saf olması gerekiyordu. Notun yazıldığı Ozan acaba inanmış mıydı bu saçmalıklara. Kendi kendime güldüm.

Aklıma internette dolaşan saçma mesajlar geldi. Hani, "Bu mesajı on kişiye gönderirsen, dileğin gerçekleşecek..." gibi şeyler yazan mesajlar. Eskiden, bilgisayar ve internetin henüz olmadığı zamanlarda yani, insanlar birbirlerini böyle işletiyorlardı demek ki.

Kâğıdın yıpranmışlığına bakılırsa, yazı yıllar önce yazılıp buraya bırakılmıştı. Mesajın yazıldığı Ozan, kim bilir kimdi? Belki de şimdi yaşlanmış, bu kâğıdın varlığını bile unutmuştu.

Kâğıdı bulduğum yere koyup kitabı kapattım. Ama içimi garip bir huzursuzluk kaplamıştı. Yıllar önce de olsa, bir adaşımın böyle işletilmesi nedense gücüme gitmişti. Sanki kandırılan benmişim gibi kâğıdı yırtıp atmaya düşündüm. Sonra "Saçmalama oğlum Ozan!" dedim kendi kendime. "O Ozan ile senin ne ilgin var ki? Hem buradaki bir kitabın içindeki kâğıdı yırtarsan şu asık suratlı kütüphane memuru seni mahveder."

Elbette kâğıtta yazılanların tek satırına bile inanmamıştım. Hepsi yalan dolandı. Zaten teknolojinin bu kadar

geliştiği, her bilginin internette olduğu bir zamanda Őehir kütüphanesine gelmek de ayrı bir saçmalıktı. Ama başka çarem yoktu; ödev büyük yerden, yani Türkçe öğretmeni-mizden gelmişti.

Aslında Narin öğretmen tıpkı adı gibi çok narin biridir, bizimle hep gülümseyerek konuşur. Ama cuma günü o narinliğin altında yatan yırtıcı kaplanla istemeden tanış-mak zorunda kaldık.

Narin öğretmen, ödev olarak verdiği kitap özetlerini internetten indirdiğimizi öğrenince çıldırdı! Bize kızarken sanki ağızından alevler çıkıyordu: Nasıl böyle bir Şey ya-parmışız? Emeđe hiç mi saygımız yokmuş? İÇin kolayına kaçmayı ne zaman öğrenmişiz? İnternette kopya çekece-đimize “ödev yapmadık” desek daha iyiymiş?

Evet, Narin öğretmenin kızdığında içinden kaplan çık-tığını öğrenmiştik. Ama bize verdiği cezayı duyunca aynı zamanda o kaplanın pençelerinin ne kadar sivri olduğunu da anlamış olduk.

“Yarından tezi yok, Őehir kütüphanesine gidip üye olu-yorsunuz,” dedikten sonra ekledi: “Birer tane de ödünç kitap alıp okuduktan sonra özetini çıkarıyorsunuz. Pazar-tesi günü, özetlerinizle birlikte aldığınız kitapları da göre-ceğim.”

İŞte, hep önünden geçip gittiğim ama hiç içine girme-diğim kütüphaneye bu yüzden gelmiştim; saçma bir ödev yüzünden. Aslında ben kitap okumayı severim. Hatta macera kitaplarına bayılırım. Ama para verip kitapçıdan kitap alabileceksen kütüphaneden modası geçmiş kitap-ları ödünç almak hoşuma gitmiyordu. 6. sınıfa gelmiş

koskoca çocuklara böyle ödev verilmesi sinir bozucu gerçekten de.

Kendi kendime söylenip raftan bir kitap daha aldım. İlgimi çekip çekmeyeceğini anlamak için birkaç sayfasını karıştırırken yine bir kâğıt buldum. Üstündeki yazı çok kısaydı:

Ozan! Hani sen maceraları seviyordun?

Kafam karışmıştı. Biri dalga geçiyor olmalıydı. Aklımdan hızlıca benimle kafa bulabilecek kişilerin listesini geçirdim.

Birinci sırada abim vardı. Sürekli benimle uğraşmasına alışmıştım. Abim, benden yalnızca iki yaş büyüktü, ama doğduğumdan beri canıma okuyordu. Annemle babam da dolaylı yoldan ona fazlasıyla yardımcı oluyordu doğrusu.

Yok, hayır, fiziki bir şiddetten söz etmiyorum. Ama sürekli başkasıyla kıyaslanmak da insanın canını yakıyor.

Abim, sanki dünyaya birinci olmak için gelmişti: Her zaman okul birincisiydi, okulun basket takımının kaptanıydı, arkadaşlarının arasında popülerdi, tanıdığım bütün kızlar onu çok yakışıklı buluyordu. Hem okuldaki hem de sosyal yaşamdaki başarılarıyla abim ailemizin göz bebeğiymiş.

Ben mi? Evet, ben de annemle babamın gözünde duruyordum. Ama ne yazık ki bir çapak olarak. Evet çapak! Hani bazen uyandığınızda kirpiklerinizin üstünü kapladığını fark ettiğiniz o sevimsiz şey. Yani ben kendimi böyle hissediyordum.

Benim derslerim de fena değildir. Ancak bırakın okul birinciliğini, şimdiye kadar sınıfta bile hiç dereceye

giremedim. Annemin zorlamasıyla basketbol, futbol ve yüzme kurslarına gittim. Fakat hiçbir spor dalında takımlara seçilecek kadar iyi olamadım. Kısacası ağızla kuş tutsam yaranamam bizimkilere. Hoş, bu halimle ağızla değil, elimle bile kuş tutmam mümkün değil zaten.

Neyse, nerde kalmıştım? Evet, bu mesajı abim bırakmış olabilir. Bugün kütüphaneye gelip ödünç kitap alacağını biliyordu. Macera kitaplarını sevdiğimi bildiği için bu bölüme gelip elime alacağını tahmin ettiği ilk kitabın arasına koymuş olmalıydı. Eskiden beri hep dalga geçer benimle: “O kitaplarla vakit geçireceğine iki tane matematik sorusu çözsene.” Sonra da annemle babama duyuracak kadar yüksek sesle ekler: “Çekinme oğlum. Anlamıyorsan anlatayım sana!”

O böyle söyledikçe annemle babam abime hayranlıkla bana da acıyarak bakarlar. Ve hep aynı şekilde tepki verirler:

“Bak abin ne kadar doğru düşünüyor. Onu örnek alsana kendine.”

“Ah ah, sizi ben doğurmamış olsam ikinizin kardeş olduğuna inanmam. Ne olurdu sanki biraz abine benzeseydin.”

Bu sözleri duyduğumda içimde bir şeyler kırılır. Küçükken gizli gizli ağlardım, ama büyüdükçe ağlamaktan vazgeçtim. Ağlasam da bir şey değişmiyordu zaten. Onlar beni umursamıyorsa ben de onları umursamıyordum.

Mesajlara bakılırsa abim beni rahat bırakmıyordu. Ama bu sefer onun benimle dalga geçmesine izin vermiyecektim. İyi de bunu nasıl yapacaktım? Bu notları onun

koyduğunu yüzüne vursam kesinlikle inkâr ederdi. En iyisi notu hiç okumamış gibi yapmaktı. Ben de öyle yaptım.

Mesajı bulduğum sayfanın arasına koyup kitabı da yerine yerleştirdim. Hemen yanındaki bir başka macera kitabını alıp incelemeye başladım. Abim kütüphanedeki bütün kitaplara mesaj koyacak değildi ya. Ama yanılmıştım; hem abim hem de mesajlar konusunda. Sayfaların arasında gizlenmiş kâğıdın üzerinde yalnızca bir cümle yazıyordu:

Bu oyunla abin Baran'ın hiçbir ilgisi yok!

Nasıl yani? Korkuyla kafamı kaldırıp çevreme baktım. Oturduğu masada bir şeyler yazan kütüphane memuru ve benim dışımda kimse yoktu. Kütüphane bir mezarlık kadar sessizdi. Bir an iyice eskimiş olan tahta masalar ve sandalyeler kıpırdayacak ya da binlerce kitabın sıralandığı rafların arasından birisi “böö” diyecekmiş gibi geldi. Birkaç saniye bekledim ama bir şey olmadı.

Derin derin nefes alıp biraz sakinleştim. Bu mesajı abim yazmadıysa kim yazmıştı? Hayatımda ilk kez gördüğüm bu kütüphane memuru yazmış olamazdı ya. Yok canım, elbette o yazmamıştı. Benim ve abimin adını nereden bilecekti?

Arkadaşlarımdan biri olabilir miydi? Evet, kesinlikle onlardan birinin işiydi bu eşek şakası. Ya Arda ya da Okan olmalıydı. Aynı ödev onlara da verildiğine göre, demek ki benden önce kütüphaneye gelmişler ve bu notları bırakmışlardı. İlk olarak abimden şüpheleneceğimi tahmin etmiş olmalıydılar. Ama işte oyun buraya kadardı. Elimdeki

kitabı da yerine koyup, asık suratlı kütüphane memuruna gittim.

“Benim için bir kitap seçebilir misiniz?”

Kütüphaneci bana şaşkınlıkla baktı. İki saattir tek başıma kitap raflarının arasında dolaşıp bir kitap seçememiş olmam onu şaşırtmış olmalıydı. Ama asıl şaşırtmayı ben yapıyordum. Bana oynanan oyunu bozuyordum!

Nasıl yaptıklarını anlamıştım; benim hangi tür kitapları sevdiğimi bildikleri için mesajları da o kitapların içine koymuşlardı. Akılları sıra elime aldığım her kitaptan mesaj çıkacak ve ben de buna inanacaktım. Oysa şimdi kitabı ben değil kütüphaneci seçecekti. Benim seçeceğim her kitabı arkadaşlarım bilebilirdi ama kütüphanecinin vereceği kitabı asla tahmin edemezlerdi.

Kütüphanecinin rastgele bir raftan seçtiği kitabı alırken “Yarın gününüzü göstereceğim,” diye mırıldandım. Bu kitapta yeni bir mesaj olmayacağından emindim. Yine de kütüphanenin kapısından çıkar çıkmaz kitabı karıştırmaya başladım.

Mesaj bu kez kitabın son sayfalarının arasına gizlenmişti. Notu okuyunca kalbim hızla çarpmaya başladı.

Aklından geçirdiğin isimlerin bu oyunla ilgisi yok!

Birinci kuralı unutma: Bu oyun gizlidir. Eğer içinizden biri bile başkasına anlattırsa oyun bozulur.